

Az antant ultimátumot infézett Hollandiához.

— El akarja venni összes hajóit. —

Amsterdam, március 14. A hágai angol követ az antant kormányainak és az Egyesült Államoknak nevében jegyzéket nyújtott át a németalföldi kormánynak és ebben egész hajóterének az antant céljaira való kiszolgáltatását követeli, megfelelő szállítási díjtételek ellenében és azzal a feltétellel, hogy azokat a hajókat, melyeket a zárt területen belül megtorpedóznak, a háború után pótolják. A szövetséges hatalmak nyolc napi határidőt adtak Hollandiának a válaszra. Ha a követelést a nyolc nap lejártaival a németalföldi kormány nem teljesíti, akkor az Egyesült Államokban és a nyílt tengeren levő holland hajókat rekvirálják és nem adnak többé kenyérmagvakat Hollandiának. (M. T. I.)

Német lap a szerb és montenegrói békéről.

Berlin, március 14. A nagynémetek lapjának, a Deutsche Tageszeitung-nak tegnapi száma feltűnő helyen egy bécsi keltezésű tudósítást közöl a szerb és a montenegrói kérdésről. E tudósítás szerint Magyarország és Ausztriának déli határain nincs egyébre szüksége, mint Cattaro biztosítására a Lovcsen megszerzése által, továbbá a belgrádi hídfo birtokba vételére és a dunai közlekedés teljes biztosítására. E határkiigazításon kívül politikai és gazdasági biztosítékokat kell kapnia, hogy Szerbiával és Montenegróval tartósan békés jó viszonyban élhet. Ezeket a jogos igényeken kívül — írja a lap — a monarchiának nincs egyébre érdeke Szerbiában és Montenegróban. E két ország kérdését tehát hamarosan meg lehet oldani, még pedig az Oroszországhoz tartozott határszéli országok mintájára.

POLITIKAI HIREK.

— Budapesti tudósítók telefonjelentése. —

(A kormánynak felhatalmazása van a Ház feloszlására.) A Magyar Tudósító jelenti: Minthogy a sajtó egy részében már tegnap a királyi kihallgatásokról valótlán és a kormány ellen irányított hírek jelentek meg, a kormány, bár természetesen nem szándékozik a kihallgatás tárgyáról értesítést adni, felhatalmazta a Magyar Tudósítót annak kijelentésére, hogy az valótlán, mintha a kormány bármilyen utasítást kapott a választójogi megegyezés tárgyában. Ellenben a kihallgatott államférfiak közvetlenül meggyőződtek arról, hogy amennyiben a választójogi javaslat elfogadását a jelen képviselőházban biztosítható nem volna, a kormánynak megvan a felhatalmazása arra, hogy a javaslat keresztülvitelét a Ház feloszlásával és új választással biztosítsa.

(Vázsonyi szombaton beszél a választójogi bizottságban.) Vázsonyi igazságügyminiszter szombat délelőtt fog válaszolni a választójogi bizottság ülésén az eddig elhangzott felszólalásokra. Tisztázni fogja azt a kérdést, hogy kompromisszum lehetséges-e. Munkapárti híradás szerint a jövő héten megindul a tárgyalás a megegyezés dolgában. Egyes források szerint a munkapárt nem lesz hajlandó álláspontjából engedni és abban az esetben, ha a Házat mégis feloszláták, a munkapárt passzivitásban mardna és nem venne részt az új választásokban, minthogy Tisza és a párt nem helyesli a választás elrendelését.

Kószó István interpellációja a képviselőházban a 42-50 éves segédszolgálatos népfölkelők szabadságolásáról.

(Saját tudósítónktól.) Szerdán a Ház naplójába dr. Kószó István országgyűlési képviselő a mezőgazdasági munkálatok elvégzése érdekében rendkívül fontos és okos interpellációt jegyzett be. Az interpelláció a miniszterelnökhöz, a honvédelmi és a földmívelésügyi miniszterhez van intézve aziránt, hogy: a 42 évet betöltött, csak őrszolgálatra, vagy fegyvernélküli szolgálatra alkalmas katonák, valamint a 42 évet betöltött üdülő betegek a mezőgazdasági munkálatokba szabadsgoltassanak.

Az interpelláció mezőgazdaságunk, tehát az ország elsőrangú érdekét van hivatva biztosítani. Indoklásában kiterjeszkedik ama megdönthetetlen tényekre, hogy a mezőgazdasági munkák elvégzésére nem áll elegendő munkaerő rendelkezésünkre. Az Oroszországgal való békekötés következtében a foglyok munkaképe nagymértékben csökkent és csak rövid idő kérdése az, hogy a foglyok ép úgy, mint a mi véreink, hazatérjenek. Ezeket a munkaerőket pedig pótolni kell. A

pótlásról csak az interpellációban foglalt módzatok mellett lehet kellőképpen gondoskodni, mivel az orosz fronton felszabaduló nagy számú fegyveres erőt előreláthatólag mind nem foglalkoztathatják és így az őrszolgálatra, valamint a fegyvernélküli szolgálatra alkalmasakat minden akadály nélkül lehet pótolni. Az üdülő betegeket pedig annál inkább szabadságolni lehetne a mezőgazdasági munkálatokra, mivel közöttük nagyszámban vannak olyanok, akik hasznosabban üdülnek itthon munkálkodva, mint bármelyik katonai kórháztelepen.

Kószó István interpellációja tehát az ország közgazdasági érdekeinek szempontjából sürgős és igen fontos. Az országgyűlés tárgyalásai jelenleg ugyan szünetelnek, azonban az ügy fontosságánál fogva valószínű, hogy úgy a miniszterelnök, mint a honvédelmi és földmívelésügyi miniszterek már előre is megteszik az interpellációban foglaltak alapján az ország mezőgazdasága érdekében szükséges intézkedéseket.

A szegedi negyvennyolcas hősök.

— Nyomorúság lett a bérük. —

Oh, milyen sokan rohantak akkor is a szabadság aranyhidjára a magyar függetlenség kivívására, oh, mennyien hullatták véréket a legszebb ideáért, amely valóság volt egykor és amelyet elvesztettünk örökátokul vesződő magyarok. Sirva-sírva esendül meg lelkünkben, a hetven évvel ezelőtti nagy március emlékére, amely telve volt robbanó tüzrel, mélységes, független hazaszeretettől telített előretöréssel. Gyermek, ifjak és vének állottak talpra, hogy visszavivják az elvesztett szabadságot és megalapozzák az új Magyarországot. Seregek keltek, seregek robbogtak Hadur hajdani útján: Damjanich, Klapka, Bem és a többi, mind, mint a mai Szurmay, Tamássy, Borogvics és más hős vezérek, miveltek a halhatatlan csodákat. Fentjártak már az aranyhid utolsó ívén és az utolsó ív leszakadt a régi magyar átok, a visszavonás sulya alatt. Hiába ömlött a drága piros, izzó magyar vér, hiába volt már nagy Kormányzónk... Letört az aranyhid. És azóta szomorúságos lélekkel építettük újra a szétzuzott pilléreket, fonogattuk a hazaszeretet láncségeit, dolgoztunk a kiegyezés megerősített sáncaiba, nem lettünk szabadok. És nem leszünk most sem. Pedig nagyobb harcot vívtunk, több vért áldoztunk, mint minden eddigi harcainkban.

Forgatván a régi nagy idők ködbevesző emlékeit, eszünkbe jutottak azok, akik részt vettek, részt kértek a magyar szabadságharc küzdelmeiből. Öreg, csoszogó, megrokkant árnyak már a hajdan elszánt, félelmet nem ismerő szabadsághősök. Meg vannak számlálva napjaik, mint ahogyan igen könnyű megszámlálni őket Szegeden. Fogynak, fogynak ország-szerre és alig is tehető a számuk összesen ezerre. Alig-alig hallani róluk, ami nem is csoda, hiszen új, nagy kötelesség hárul a nemzetre, az új hősök árváinak, rokkantjainak eltartására. Összeértük a szegedi öreg negyvennyolcas hősöket hogy a nyilvánosság előtt a hetven év előtti idők történetének magunkfonta koszorújával koszorúzzuk meg hófehér fejüket. Mást mi, szerény hírszolgáloi a köznek, alig adhatunk a szegénykéknek, akikről bizony az állam igen mostohán, a társadalom pedig egyáltalában nem emlékezik meg. Hej, pedig de sok hangos negyvennyolcas rosszabb helyre szórt már el számottevő összegeket, mintha a segélyre szoruló öregeket gyámoltotta volna. Mert valóban gyámolításra szorulnak ők ebben a rettenetes időben. Ők, akik ma már a hetven év előtti harcok után, a ha-

lál nagy harca előtt állanak. Az év elején tizenketten voltak az öregek, ma már csak kilencen vannak.

Kossuth Lajosnak elfogyott a regimentje... El, idelent. Elmentek utána. Szívesen mentek és mennek, ép úgy, mint hajdanában vele, az ő lángoló, gyújtó szavára, hisz idelent a földön most fiatalok ölik egymást és amint az öregekkel való beszélgetéseink során az ő véleményük kialakult: ma sem fakad ki belőle a magyarság szabadsága.

Szegeden élnek még:

Molnár Károly százados, 90 éves. Bodza-
fa-utca 1. szám alatt. Kulinyi Ignác őrmester,
93 éves. Párisi-körút 3. szám. Bábiczi István
tizedes. (Lakása ismeretlen.) Kiss Adám ti-
zedes, 90 éves. Őthalem-utca 47. Csörgei Mi-
hály közvitész, 93 éves. Szt.-Miklós-utca 4. sz.
Mészáros József közvitész, 87 éves. Szatyma-
utca 29. Katona József közvitész, 90 éves. Föld-
vári-utca 1. sz. Hegyesi Ferenc és Szél Ambrus
közvitészek. (Lakásuk ismeretlen.) A száza-
dos 1188, az őrmester 216, a tizedes 144, a köz-
vitész 120 korona nyugdíjat kap egy évre. Egy
hónapra 99, 18, 12 és 10 korona. És van az
öregek között nem egy, akinek semmi más
vagyonja nincsen és a város hatóságától, sze-
gényalapról, vagy valami rendkívüli segély-
alapról sem kap semmit, mivel a szemérem-
érzetük tiltja, hogy ők, az egykori hősök kö-
nyörögjenek, kolduljanak. Keserű könny
buggyant egyik-másik szeméből elő, amikor
szóvártatték szomorú, elhagyott sorsukat:

— Tíz hold földet ígértek valaha, most
tíz arasz' is jó lesz... mondták keserűen.
És igazuk van. Tíz arasznyi földet ingyen
kapnak majd ők is a szegedi határban. Pedig
úgy tudjuk, hogy Arad, Temesvár és több
nagy város külön nagy segéllyel támogatja
az öreg, halódó hősöket, akiknek semmi, sem-
mi örömük nincsen már a földön. Szegeden
még kevesebb.

Hetven évvel ezelőtt nem ilyen riportot
röpitett országgá a Heckenast-nyomda. Petőfi
„Talpra magyar“-jától csattogott a jövő ze-
néje. De ez már a múlté. Új vérről íródik a
történelem...

ARANYAT VESZEK

5-6-8 koronáig grammenként.

Brillians ékszerekért is magas árakat fizetek.

FISCHER K. órák és ékszerész,
a Korzó-kávéház mellett.